

кална китка“. Послѣ пъкъ тия „Китки“ да съставятъ едно цѣло, единъ съюзъ — дѣтски български букетъ, койго да сѣе въ сърдцата на дѣцата жизнерадостното сѣме, изказано въ народната поговорка: *„Който пѣе, зло не мисли“*.

Дано!

Уч-ль: Д. Бойчева.

Пловдивъ, 4 октомври 1909 г.

Влъкъ - бавачка.

(Приказка).

Имало единъ влъкъ на име Сивчо. Той обичалъ да си вреноса дѣто трѣбва и дѣто не трѣбва. Навсѣкждѣ ходѣлъ и подслушвалъ кой какво говорѣлъ...

Его защо Сивчо често ималъ зимане — даване не само съ животнитѣ, но и съ хората... Прѣдъ очитѣ му се карали съ него и му се заканвали. А случвало се, та го и набивали.

Еднѣжъ по вечера Сивчо минавалъ край едно село близо до една малка кѣщица. Той се прилѣпилъ до стѣната и надникналъ прѣзъ прозореца. Въ стаята свѣтѣлъ огънь. Край огъня седѣла една баба. Тя държала на рѣцѣ малкото си внученце, люлѣла го и му пѣла да заспи... Влъкътъ слушалъ пѣсенъта и много се зарадвалъ. Бабата пѣла: